

Arrest

nr. 280 014 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 augustus 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Italië en Frankrijk.

1.3. Op 1 december 2021 wordt Frankrijk verzocht om de terugname van verzoeker en terzelfdertijd wordt Italië verzocht om de overname van verzoeker, overeenkomstig de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 15 december 2021 weigeren de Franse autoriteiten de terugname van verzoeker, omdat volgens hen Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

1.5. De Italiaanse autoriteiten antwoorden niet op het overnameverzoek, wat overeenkomstig artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening gelijk staat met de aanvaarding ervan en de verplichting om verzoeker over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

1.6. Op 1 maart 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer 273 155.

1.7. Op 1 augustus 2022 wordt beslist tot verlenging van de termijn van overdracht van de Dublin-transfer, omwille van het onderduiken van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [S.M.] geboren te [...], op [...] en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in heft] kader van de Dublinprocedure dd. 01.08.2022

Overwegende dat op 02/02/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Italië op grond van artikel 22(7) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 08/03/2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 01/08/2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 01.03.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 08.03.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 07.04.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 01.03.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te 'Dorpsstraat 188, 8340 Sijsele' te weten het adres van het opvangcentrum van Sijsele en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te '[...]' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 18.04.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij zou gaan verblijven te [...] 2180 Antwerpen.

De betrokkene werd verzocht zich op 03.05.2022 en 17.05.2022 aan te bieden bij onze diensten (Dublin Pacheco loket Pachecolaan 44 (Cube) 1000 Brussel) voor een opvolgingsgesprek maar bood zich niet aan en bracht geen elementen aan ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

De politie van de zone Antwerpen verrichtte op 24.05.2022 een controle op het bovenvermelde adres in Ekeren. De betrokkene werd bij deze controles niet aangetroffen. Het pand betrof een buurtwinkel en een ontmoetingscentrum waarop geen enkele naam of bel te vinden was. Daarnaast was er niemand aanwezig in het ontmoetingscentrum, alsook was de buurtwinkel gesloten.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin IH-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1. Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 21 oktober 2021, nadat zij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel op 1 december 2021 een verzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Door de Italiaanse autoriteiten werd niet op tijd geantwoord, waardoor Italië automatisch werd aanzien als de verantwoordelijke lidstaat.

Op 1 maart 2022 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 1 augustus 2022 neemt de verwerende partij vervolgens een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden.

Deze beslissing volgt derhalve het de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

In de motivering stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een oproeping voor de organisatie van zijn transfer naar de verantwoordelijke lidstaat op 19 april 2022. Er zou op 24 mei 2022 een controle zijn uitgevoerd, waaruit zou blijken dat verzoeker niet woonachtig is op het vermelde adres: "Het pand betrof een buurtwinkel en ene ontmoetingscentrum waarop geen enkele naam of bel te vinden was. Daarnaast was er niemand aanwezig in het ontmoetingscentrum, alsook wat de buurtwinkel gesloten". Hieruit wordt afgeleid dat verzoeker, intentioneel, zich tracht te onttrekken voor de organisatie van de transfer naar Italië.

Hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gezocht in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt: “De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoorde-lijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.” (eigen accentuering).

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder: “Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.” (eigen accentuering).

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening). Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: “Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”.

De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: “of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt” (stuk 1, pagina 1, eigen accentuering).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden,

terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

In de motivering stelt de bestreden beslissing dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een oproeping voor de organisatie van zijn transfer naar de verantwoordelijke lidstaat op 19 april 2022. Er zou op 24 mei 2022 een controle zijn uitgevoerd, waaruit zou blijken dat verzoeker niet woonachtig is op het vermelde adres: "Het pand betrof een buurtwinkel en een ontmoetingscentrum waarop geen enkele naam of bel te vinden was. Daarnaast was er niemand aanwezig in het ontmoetingscentrum, alsook wat de buurtwinkel gesloten".

Hieruit wordt afgeleid dat verzoeker, intentioneel, zich tracht te onttrekken voor de organisatie van de transfer naar Italië.

Er kan nochtans worden vastgesteld, zoals onder meer uit de foto via Google Street View (stuk 3), dat het pand een woning betreft waarin een (solidaire) buurtwinkel en een ontmoetingscentrum werden ingericht. Op de bovenverdiepingen zijn er ook slaapkamers voorzien, alwaar verzoeker kan verblijven. De bovenverdieping betreft dus niet het loutere secretariaat, zoals verweerder lijkt aan te geven. De huisvesting van verzoeker past binnen het principe van Solidariteit-EVA, de organisatie die instaat voor de uitbating van de buurtwinkel en het ontmoetingscentrum. De organisatie is gericht op solidariteit, zoals duidelijk tot uiting komt op hun website (<https://solidariteit-eva.webnode.nl/werking>). Binnen deze opdracht past het om personen, zonder legaal verblijf en zonder bestaansmiddelen (zoals verzoeker) te voorzien in hun basisbehoeften (zoals onderdak, voeding en hygiëne).

Hiermee wordt echter geen rekening gehouden door verweerder.

Er zou door verweerder bovendien maar één controle zijn uitgevoerd op 24 mei 2022, zonder zelfs maar te vermelden wat het tijdstip was waarop de controle heeft plaatsgevonden.

Tijdens deze controle stelt verweerder dat zowel de buurtwinkel als het ontmoetingscentrum gesloten zouden zijn. Er kan evenwel worden vastgesteld – zoals via de website van de buurtwinkel – dat de winkel op een dinsdag (zoals op 24 mei 2022) geopend is van 14u00 tot 18u00 (stuk 4). Het is niet duidelijk waarom verweerder niet tijdens de publiekelijke gekende openingsuren is langsgeweest of een nieuwe controle heeft uitgevoerd tijdens de openingsuren (de openingsuren staat geafficheerd aan de deur van de winkel).

De verzoekende partij kan bovendien niet verplicht worden om akkoord te gaan met de genomen beslissing van 8 maart 2022.

Dat verzoeker verplicht zou worden zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zoals op 03.05.2022 en op 17.05.2022) om tot (gedwongen) uitvoering over te gaan van de bijlage 26quater vormt

een ongeoorloofde dwang die verweerder uitoefent op de verzoekende partij. De wettelijke basis ontbreekt om dergelijke verplichting op te leggen aan verzoeker. Dit valt hoe dan ook niet te beschouwen als zou de verzoekende partij “zich bewust en dus met opzet” onttrekken “aan zijn overdracht”.

De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Minstens handelde verweerder omwille van bovenvermelde elementen onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk, temeer omdat de beslissing werd genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

5. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijkertijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, *Petrosian*, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest *Shiri* waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt verwezen naar artikel 29, lid 2 van de Dublin III-Verordening en de hierin vervatte mogelijkheid tot het verlengen van de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. Verweerder wijst op het op 1 maart 2022 genomen overdrachtsbesluit waarin wordt vastgesteld dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Hij stelt vervolgens vast dat verzoeker op 7 april 2022 bij de Raad een beroep heeft ingediend tegen dit besluit en dat in het verzoekschrift als verblijfsadres van verzoeker het adres van het opvangcentrum van Sijsele wordt opgegeven. Nog stelt hij vast dat op

18 april 2022 verzoeker via zijn advocaat meedeelde dat hij zou gaan verblijven op een adres in Ekeren. Verweerder motiveert dat verzoeker werd verzocht om zich op 3 en 17 mei 2022 aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor een opvolgingsgesprek, maar dat hij niet is komen opdagen en dat hij geen elementen heeft aangebracht ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid. Verweerder wijst er verder op dat op 24 mei 2022 een woonstcontrole werd uitgevoerd op het door verzoeker opgegeven verblijfsadres in Ekeren, maar dat verzoeker niet werd aangetroffen. Hij wijst er bovendien op dat het pand een buurtwinkel en een ontmoetingscentrum betreft en dat er geen enkele naam of bel te vinden was. Daarnaast was er niemand aanwezig in het ontmoetingscentrum en was de buurtwinkel gesloten. Verweerder motiveert dat het aan verzoeker toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en dat het niet aan zijn diensten toekomt om uit te zoeken waar verzoeker al dan niet effectief verblijft. Hij stelt dat hij niet is gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van verzoeker inzake zijn verblijfplaats en verwijst hiervoor naar het arrest Jawo van het Hof van Justitie van 19 maart 2019. Verweerder stelt vast dat verzoeker geen nieuwe verblijfplaats heeft bekend gemaakt en dat hij geen contact heeft opgenomen met het bestuur. Hij concludeert dat verzoeker buiten het bereik van de bevoegde diensten poogt te blijven en dient te worden geacht te zijn ondergedoken. De overdrachtstermijn wordt dan ook verlengd tot maximum 18 maanden.

Uit een simpele lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zowel de juridische als de feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing kent, daar hij deze in concreto aanvecht in zijn middel. Hij betoogt wel dat verweerder niet afdoende heeft gemotiveerd aangaande de duur van de verlengings-termijn en dat er “*automatisch*” werd besloten tot de maximumtermijn van 18 maanden. Hij stelt dat er geen motieven in de bestreden beslissing zijn opgenomen inzake de vraag waarom verweerder ervoor heeft gekozen om de overdrachtstermijn te verlengen tot het maximum van 18 maanden. Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat het verweerder is toegestaan om de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden indien hij vaststelt dat de betrokkene onderduikt. Deze termijn van maximaal 18 maanden is nodig om een vreemdeling die is ondergedoken terug te vinden en over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd dat verweerder gebruik maakt van deze mogelijkheid om de termijn van overdracht te verlengen tot maximaal 18 maanden en er wordt ook toegelicht welke redenen hem ertoe hebben gebracht te besluiten dat verzoeker is ondergedoken en zich poogt te onttrekken aan de bevoegde diensten. Er valt niet in te zien waarom verweerder nog bijkomende motieven diende te voorzien inzake de verlenging van de termijn van overdracht tot maximaal 18 maanden. De Raad leest in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening geen formele motiveringsplicht en wijst er ook op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die het door de (Europese) wetgever werd toegekend. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat zaken die evident zijn niet moeten worden toegelicht. Wanneer wordt vastgesteld dat verzoeker is ondergedoken, dan kan hij niet verwachten dat een bestuur nog bijkomende toelichtingen verstrekt omtrent de verlenging van de termijn van overdracht tot maximum 18 maanden. Een wettig belang bij verzoekers kritiek blijkt ten slotte ook niet voorhanden, nu hij met zijn kritiek enkel lijkt te beogen dat hij door zijn onderduiken sneller de verantwoordelijkheid van België kan bewerkstelligen.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve

in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening, die luiden als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

2.5. De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn initieel liep tot en met 3 augustus 2022 (datum impliciet akkoord van Italië + 6 maanden, cf. artikel 29, lid 1 van de Dublin III-verordening). Uiterlijk op 3 augustus 2022 diende verweerder verzoeker aldus effectief over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten, zo niet werd België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Indien verzoeker echter in de tussentijd was ondergedoken, kon de overdrachtstermijn, krachtens artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, rechtmatig worden verlengd tot maximaal 18 maanden.

2.6. Of verzoeker kan worden beschouwd als “*ondergedoken*” moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening heeft gegeven in het arrest Jawo van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17.

In het arrest Jawo heeft het Hof zich hieromtrent uitgesproken als volgt:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.(eigen onderlijning en markering)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te

brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

63 In dat verband dient te worden opgemerkt dat de lidstaten, zoals de Bondsrepubliek Duitsland ook daadwerkelijk lijkt te hebben gedaan, uit hoofde van artikel 7, leden 2 tot en met 4, van de opvangrichtlijn de mogelijkheid kunnen beperken voor asielzoekers om hun woonplaats te kiezen en kunnen verlangen dat zij vooraf een administratieve toestemming verkrijgen om die plaats te verlaten. Bovendien bepaalt artikel 7, lid 5, van die richtlijn dat de lidstaten van verzoekers verlangen dat zij hun adres bekendmaken bij de bevoegde autoriteiten en eventuele adreswijzigingen onverwijld aan die autoriteiten doorgeven.

64 Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.

[...]

70. [...] Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige

redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Het Hof heeft zich aldus enkel uitgesproken over de vraag onder welke omstandigheden het bestuur ervan kan uitgaan dat een verzoeker om internationale bescherming *“onderduikt”*, zoals bedoeld in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, en of in dit kader van de overheid kan worden verwacht dat zij het bewijs levert dat de verzoeker om internationale bescherming werkelijk de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen. Het Hof heeft deze kwestie beslecht in die zin dat er op de overheid geen bewijslast rust om aan te tonen dat de betrokkene zich intentioneel onttrekt aan de overdrachtsprocedure, maar dat zij reeds kan aannemen dat dit het geval is *“wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woon-plaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen”*, dit weliswaar op voorwaarde dat de betrokkene werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen. De betrokken verzoeker behoudt echter de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. Het gaat dus om een weerlegbaar vermoeden.

2.7. Verzoeker voert aan dat artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening niet correct werd toegepast en het hierin vervatte *“criterium”* werd geschonden, minstens dat verweerder hierbij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.8. Verzoeker betwist dat hij is ondergedoken. Hij wijst er op dat hij wel degelijk verblijft in het pand waar ook de (solidaire) buurtwinkel en het ontmoetingscentrum zich bevinden. Hij voegt bij zijn verzoek-schrift een afbeelding van Google Street View en stelt dat er op de bovenverdieping slaapkamers zijn voorzien waar hij kan verblijven. Hij betoogt dat zijn huisvesting past binnen het principe van solidariteit van de organisatie die ook instaat voor de buurtwinkel en het ontmoetingscentrum. Hij stelt dat verweerder met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker wijst er bovendien op dat er maar één woonstcontrole werd uitgevoerd, op ongekend tijdstip, maar alleszins op een moment dat de buurtwinkel was gesloten. Hij stelt dat het niet duidelijk is waarom er niet (nogmaals) tijdens de *“publiekelijke gekende openingsuren”* werd gecontroleerd.

Verzoekers kritiek doet geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen in de bestreden beslissing en in het verslag van de woonstcontrole, dat zich in het administratief dossier bevindt en luidt als volgt:

“Vandaag deden wij op onderstaand adres een adrescontrole in bovenstaand dossier

1. [S.M.] – [...] – OV [...]

Het pand betreft een buurtwinkel en een ontmoetingscentrum. Er is nergens een bel te vinden van het pand.

Betrokkene zijn naam staat ook nergens vermeld. Boven de buurtwinkel is er het secretariaat van het ontmoetingscentrum waardoor we dus kunnen vaststellen dat er geen wooneenheden zijn daar.

Wanneer wij aanbellen bij het secretariaat dat om de hoek ligt krijgen we geen gehoor.”

Verzoeker weerlegt de vaststellingen niet dat het pand een buurtwinkel en ontmoetingscentrum is, dat er geen bel te vinden is en dat zijn naam ook nergens staat vermeld. Hij weerlegt de vaststelling evenmin dat boven de buurtwinkel het secretariaat is van het ontmoetingscentrum en dat er geen wooneenheden zijn. De door verzoeker bijgevoegde stukken tonen het tegendeel niet aan en hiermee kan hij niet aantonen dat hij wel degelijk verblijft op het opgegeven adres. Op de afbeelding is inderdaad te zien dat het pand bestaat uit meerdere verdiepingen, doch er kan niet uit worden opgemaakt wat er zich op de bovenste verdiepingen zou bevinden. Op de door verzoeker afgedrukte webpagina van de organisatie die instaat voor de buurtwinkel en het ontmoetingscentrum staat ook nergens vermeld dat mensen in het pand kunnen verblijven en/of dat zij zich zouden inzetten voor het voorzien in opvang voor mensen in een precaire situatie. Elke concrete aanwijzing dat verzoeker daadwerkelijk zou verblijven op het betreffende adres ontbreekt.

Gelet op de duidelijke vaststellingen van de politie dat het pand enkel bestaat uit een buurtwinkel en ontmoetingscentrum en er geen wooneenheden zijn, kan verder ook geen onzorgvuldig handelen van het bestuur worden vastgesteld waar geen verdere woonstcontroles zijn gevolgd. Er kan in deze situatie niet worden ingezien waarom verweerder absoluut had moeten terugkomen op een moment dat de buurtwinkel open was.

2.9. Verzoeker betoogt verder dat verweerder niet kan verwijzen naar de “afspraken” waarop hij niet is komen opdagen. Hij stelt dat hij niet kan worden verplicht om akkoord te gaan met de overdracht naar Italië en dat hij zich dan ook niet heeft aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor de “(gedwongen) uitvoering van de bijlage 26 quater”. Hem verplichten op deze afspraken aanwezig te zijn komt volgens hem neer op een ongeoorloofde dwang die op hem wordt uitgeoefend en waarvoor elke wettelijke basis ontbreekt. Hij is van mening dat dit hem niet kan worden aangerekend als zijnde dat hij “*zich bewust en dus met opzet*” onttrekt aan zijn overdracht.

Er dient echter op te worden gewezen dat verzoeker tot twee maal toe werd uitgenodigd om zich aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor een “*onderhoud met betrekking tot de beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater)*” met een ICAM-coach (ICAM = Individual Case Management), met name zowel op 3 mei 2022 als op 17 mei 2022. Er blijkt aldus niet dat verzoeker (gedwongen) zou worden verwijderd tijdens dit onderhoud. De Raad merkt nog op dat deze uitnodigingen aangetekend werden verstuurd naar het door verzoeker opgegeven verblijfsadres, maar dat ze nooit werden opgehaald in het postkantoor. Bovendien wordt er in deze uitnodigingen uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker het bestuur dient te contacteren indien hij niet aanwezig kon zijn op het voorgestelde moment en dat hij een geldige reden moest opgeven. Verzoeker liet zulks evenwel na, wat hij niet betwist.

Verder moet worden benadrukt dat het motief dat verzoeker tot tweemaal toe, zonder rechtvaardiging, niet opdaagde voor een gesprek met een ICAM-coach samen dient te worden gelezen met de vaststelling dat hij een verblijfsadres opgaf maar dat dit in werkelijkheid een ontmoetingscentrum en buurtwinkel is zonder dat dit wooneenheden bevat. Verzoeker kan niet overtuigen dat het in de gegeven omstandigheden onwettig of kennelijk onredelijk is om te besluiten dat hij niet bereikbaar is voor het bestuur en dient te worden beschouwd als “*ondergedoken*”, zoals bedoeld in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening. Zoals het Hof van Justitie aangaf in §§ 65 en 70 van het arrest Jawo, dient verzoeker wel de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken aangezien niet kan worden uitgesloten dat hij geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid. In deze zaak toont de verzoeker dit echter, gelet op wat voorafgaat, niet aan.

2.10. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het begrip “*onderduiken*” in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening werd miskend of dat deze bepaling incorrect werd toegepast. Evenmin toont hij aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

2.11. Een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12. Met huidig beroep beschikt verzoeker verder over een rechtsmiddel waarmee hij heeft kunnen laten toetsen of de verlenging van de termijn van overdracht aan Italië tot maximaal 18 maanden overeenkomstig artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening rechtmatig is gebeurd. Hij heeft evenwel niet kunnen overtuigen dat de verlenging niet correct is gebeurd, waardoor niet kan worden vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming intussen van rechtswege zou zijn overgaan op België. In zoverre hij stelt dat er “*onverwijld*” dient te worden gekeken naar zijn verzoek om internationale bescherming, blijkt uit voorgaande bespreking dat verzoeker niet reageerde op de uitnodigingen van het bestuur en ook niet bereikbaar is op het door hem opgegeven adres, waardoor hij wordt geacht te zijn ondergedoken. Het is aldus louter verzoekers eigen handelen dat de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming vertraagt. Met zijn kritiek toont verzoeker geen schending aan van artikel 27 van de Dublin III-Verordening of van artikel 47 van het Handvest.

2.13. In de hoofding van zijn middel voert verzoeker nog de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Hij laat echter volledig na om deze schending verder te verduidelijken. Bovendien dient erop te worden gewezen dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert geen andere schending aan van een bepaling van het EVRM. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.14. Het enige middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS